

Ὁ κουμπωμένος: Γελέκο - παλὸ ἀξεκούμπωτο. Εἶμαι ἀξεκούμπωτος. Πβ. ἀθῆλύνκωτος 1, ἀξεθῆλύνκωτος 1.

ἀξεκρέμαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Κορινθ.) Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεκρεμαστός < ξεκρεμῶ.

Ὁ μὴ ξεκρεμασθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀξεκρέμαστα ἔχω τὰ ρούδια Χίος

ἀξελαίμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξεγλαίμιγος Πελοπν. (Μάν. Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξελαμιστός < ξελαιμίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀπεκόπη τὸ περὶ τὸν λαιμὸν μέρος: Τὸ πονκάμισο τὸ ἔχω ἀξεγλαίμιγο Λακων.

ἀξελάκκιστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξελακκιστός < ξελακκιάζω.

Ἐκεῖνος πέριξ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει σκαφὴ λάκκος, ἐπὶ φυτῶν καὶ ἰδίως ἀμπέλου. Συνών. ἀξελάκκωτος.

ἀξελάκκωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀξιλάκκωτος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀξιλάκκωτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξελακκωτός < ξελακκῶνω.

Ἀξελάκκιστος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐχω τὸ ἀμπέλι ἀξελάκκωτο σύννηθ. Ἀφῆσα τ' ἀμπέλι ἀξελάκκωτο ἐφέτος καὶ δὲν ἔχει πολλὰ σταφύλια Πελοπν. (Κορινθ.)

ἀξελιθάριστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξελιθαριστός < *ξελιθαρίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῶν λίθων, ἐπὶ ἀγρῶν, λάκκων κττ. Συνών. ἀξελίθιστος.

ἀξελίθιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξιλίθ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξελιθιστός < ξελιθίζω ἀμάρτ.

Ἀξελιθάριστος, ὁ ἰδ.: Ἀξιλίθ'γους λάκκους. Ἀξιλίθ'γου χουράφ'.

ἀξελόγιστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξελογιστός < ξελογιάζω.

Ὁ μὴ παραπλανηθεὶς, ὁ μὴ παρασυρθεὶς: Δὲν ἀφίνει κάμμι ἀξελόγιστη. Κορίτσι ἀξελόγιστο.

ἀξεμασκάλιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεμασκαλιστός < ξεμασκαλίζω.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἀπεσπάρθη παραφυάς, ἐπὶ κορμοῦ δένδρων: Ἀξεμασκάλιστο τὸν ἦβαλες τὸ δαυλὸ ἔς τὴ φωθιά.

ἀξεμμάτιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεμματιστός < ξεμματιάζω.

Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξήχθησαν τὰ μάτια, ἐπὶ κυάμων τῶν ὁποίων δὲν ἐξήχθη τὸ μέλαν τοῦ φλοιοῦ: Ἐχον τὰ κουκκία ἀξεμμάτιστα. Συνών. ἀξεμμάτιστος, ἀξεμύτιστος.

ἀξεμμάτιστος ἐπίθ. Ἄνδρ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀκτσουμμάτ'στους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεμματιστός < ξεμματίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀξεμμάτιστος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀξεμμάτιστα ἔχεις τὰ κουκκία Χίος Πολλὰ κουκκία ἐφήκανε ἀξεμμάτιστα Κρήτ.

ἀξεμολόγητος ἐπίθ. σύννηθ. ἀξεμολόγητος Ἄνδρ. Παξ. ἀξιμολόγ'τους βόρ. ἰδιώμ. ἀξιμολόγητους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀξημολόγητος Κύπρ. ἀξημολόγητος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀξομολόγητος Βιθυν. Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡπ. Κρήτ. Στερελλ. (Ἀμφ.) Χίος ἀξομολόγητος Ἄνδρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεμολογητός < ξεμολογῶ. Ὁ τύπ. ἀξομολόγητος καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς ἐνθ' ἄν.: Μετάλαβε-πέθανε ἀξεμολόγητος σύννηθ. Ἐκοινώντισεν ἀξημολόγητος (ἐκοινώντισεν=μετάλαβε) Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀξαγόρευτος.

ἀξεμπέρδευτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀξιμπέρδιφτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεμπερδευτός < ξεμπερδεύω.

Ὁ μὴ διευκρινισθεὶς, ὁ μὴ διαλυθεὶς, ὁ περικτεπλεγμένος ἐνθ' ἄν.: Λογαριασμός ἀξεμπέρδευτος. Δουλειὰ ἀξεμπέρδευτη σύννηθ. Κε αὐτὸς ἔς τὸν πάτου δὲ θὰ μείν' ἀξιμπέρδιφτους Ζαγόρ. Πβ. ἀξεκαθάριστος.

ἀξεμύτιστος ἐπίθ. Κύθν. Σίφν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεμυτιστός < ξεμυτίζω.

Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρέθη ἡ μύτι, ἐπὶ κυάμων τῶν ὁποίων δὲν ἐξήχθη τὸ μέλαν τοῦ φλοιοῦ ἐνθ' ἄν.: Τὰ κουτσὰ τὰ ἀξεμύτιστα τὰ κάνον φάβα Κύθν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀξεμμάτιστος.

ἀξεμώρατος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεμωρατός < ξεμωραίνω.

Ὁ μὴ μωρανθεὶς: Ἀξεμώρατος εἶναι, μὰ θὰ τότε μωρά-ρουνε γὰ τοῦ τὸ πάρουνε τὸ χωράφι.

ἀξένευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξενευτός < ξε-νεύομαι.

Ὅστις δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν ξένον ἐν τινι ὁμίλῳ, ἀλλ' ὡς οἰκεῖον.

ἀξενίτευτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. ἀξινίτιφτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξενιτευτός < ξε-νιτεύομαι.

Ὁ μὴ ἀποδημήσας ποτέ, ὁ μὴ ξενιτευθεὶς ἐνθ' ἄν. σύννηθ.: Τὰ π'δία μας ἔμ'ναν ἀξινίτιφτα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀξενόγνοιστος ἐπίθ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξενογνοιστός < *ξενογνοιάζομαι.

Ὁ ἀδιαφορῶν, ὁ μὴ πολυπραγμονῶν περὶ ξένων πραγμάτων.

***ἀξεντέριστος** ἐπίθ. ἀξεντέριστος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεντεριστός < ξεντερίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφῆρέθησαν τὰ ἔντερα, ἐπὶ ζώων ἢ πτηνῶν: Ἀφηκες τὴν ὄρνιθαν ἀξεντέριστην τὸ' ἐν-γὰ βρομῆση.

ἀξέντυτος ἐπίθ. Ρόδ. ξέντυτος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ξέντυτος.

Ὁ μὴ ἐκδυθεὶς, ὁ φορῶν ἀκόμη τὰ φορέματά του. Συνών. ἄγδυτος, ἀντίθ. ξέντυτος.

